

ли ненадѣйно войската Македонска, за което се ненадѣйли, оуплашилисе и влѣзли въ голѣмы мисли.

АЛЕКСАНДРЪ ПОВѢДАВА КУМАНИТЕ.

Посредъ нощь станали Куманите да бѣгатъ: Но Александръ стѣшалъ слѣдъ тѣхъ да ги гони: до гдѣ да изгрѣе слънцето, зжѣралисе заедно, и закѣчили да се бѣатъ. Александръ испотрошилъ Куманите като овцы, кога ги гонатъ много вѣлцы, защото ги гонилъ три денонощи. Оубилисе стъ Куманите 40: хилады, а стъ Македонците 2: хилады: оубилсе и царьо имъ Апламесъ. Александръ като ги повѣдилъ, выкалъ сичките си велможы со съз войската си, и рѣкълъ имъ: Видѣхте дрѣзи мѣи, и любезный прѣатели, какъ со съз силата и помощьта Божѣа повѣдихме Куманите. Послѣ трѣгналъ да стѣде при-Филиппа, и водилъ живы 10: хил: порбены. Тогава пакъ рѣкълъ на Куманите: Началницы Кумански, видѣхте какъ Богъ вы предаде на ржцѣте Македонски, понѣже сѣбыте вы са испотрошиха, а Македонскитѣ сѣбы се натѣчиха стъ васъ, и стъ царьятъ вашъ Апламеса: а васъ фанѣхме живы. Прѣче ако ѣскате да живѣйте, свирѣте мѣстото си со съз Македонѣа да сте мой. О добрал милость, и благоутрѣбѣе Александрово! какъ оуправилъ Куманите, и ги оумилостивилъ.